

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosć ma;
Boh pak swěry
Přez spař měry
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrynje džěłas
Wšědne day;
Džěń pak swjatosk
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćń kmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Klě Boh pada,
Wokřew ćel
F.

↳ Sersbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacź.

Jubilate.

„Swěrynje, swěrynje, ja praju wam: Dželi so pschěćńne sorno do semje njepadnje a njesemrje, dha wostanje wono kame; hdyž pak semrje, pschinjeke wjele płodom. Sčtóz kwoje žiwjenje lubuje, tón budže jo shubicź, a sčtóz kwoje žiwjenje na tym kweće hidzi, tón budže jo sđeržecź k wěćńemu žiwjenju.“ (Sczenje Jana 12, 24. 25.)

Wo požohnowanju woporow.

Wójnski čas je woporow polny čas, sa kotryž tole Anjesowe kłowo wo kěbje płaczi. Nasch Sbožnik praji nam jowle psches pschirunanje, jo móže jeno tón, kř njěsčto abo kam kěbje sa druhich wopruje, kěbi a kóbu-čłowjekam s požohnowanjom bycź. Pschěćńne sorno, by-li tež najstrowske a najlěpske hewak było, kř pak na žitnej kubi ležo wostanje, žanych płodom njepschinjeke; hdyž so pak to kame do semje wuńnje, tam semrje a tak kwoje žiwjenje wopruje, sbudzi nowe žiwjenje psches tajke kwoje wumrjecze. Njeje nam k temu Anjesowe žiwjenje a wumrjecze a horjestacze najlěpschi pschiklad? Jeho křmjecź pschinjeke žyłemu kwećńe časne a wěćńe žiwjenje. Tak je wón pschi tutnych kłowach najprjedy na kěbje kameho mykřil.

I. Do Jerusalema je so nasch Anjes a Sbožnik posledni křóć podal. Wsčtože hosianna wschak křyschawski bē pschi tym tola wjedzał, sčto ma wot njepschěćńow jowle doczatakč. Wěćce, wón mohł tehdy hyschce so křonowacź a kwojim pschěćńeharjam czełnycź, — ale

potom tež njeby jeho mjeno wysche wschitkich mjenow na kweće powyschene było, potom so njemóhli cłowjekoj k njemu jako k Sbožnikaj a wumóžnikaj kweća modlicź. Jeno psches Golgatha a cžichi pjatk móžeske jeho pucź k jutrownemu pschekrańnenju wjescź: pschěćńne sorno dyrbi najprjedy wumrjecź a kamo so woprowacź, so mohło potom wjele płodom pschinjecź. Wutrajjo najwjetške horjo a bolosce njeje so nasch Sbožnik wot Boha džěłil, ale je jemu posłuschny byl. A takle je kwoje žyłe skuttowanje a žiwjenje nanajkřańnišcho křonowal; nihdy na to kwoje hladajo bēške pschězo jeno druhim, žyšym křuzil. Boža wola a cłowjekow sbožnosć — to bēške jadro jeho mykřlenja a skuttowanja hacź do posledka. „Nichtó nima wjetškeje lubosce, dnyli tu, hdyž wón kwoje žiwjenje sa kwojich pschěćńow wostaji.“ Hdyž je nasche hrěchi na kwojim cžěle kam woprowal na drjewje, wotewri nam pucź k Wótzowskej wutrobje a doby nam mēr s Bohom. Jeho wumrjecze woprowdže wjele płodom pschinjeke. Hřom na cžichim pjatku: Słóšnik, w kotrymž Anjesowa, hyschce kamo na křchizu wopokasana lubosć pokutu a doměrenje sbudzi, póhanski hejtmán, kotrehož woczi so wotewrišchtej sa křańnosć teho křchizowaneho; na přěnich křwjatkach: cžrjoda tych, kř so na Jesukowe mjeno wuřchěćńicź dachu, — to wscho bēchu přěnje płody mrějazeho njebjeskeho pschěćńneho sornjatka. A tak je so tole Anjesowe kłowo dale dopjelniło s luda do luda, wot přěnich křchěćńijanow hacź džępa. Sčtó mohł tych wschěch licicź, křsiž pod křchizom wot Golgatha

Ĺ nowemu žiwjenju nowe mozy dostawachu? Haj khorble Ĺmemy to murjez: hdyž Ĺo na dalokim Ĺwecze Ĺwjata luboŹeć namaka, kiž njepyta to Ĺwoje, hdyž widžiŹich w bėdženju a Źpytowanjach Ĺylnych cźlowjekow, kiž pŹchi wŹchej tyŹhnoŹeći a we wŹchittich nuŹach Ĺej tola nadžije-połnu cźopłu wutrobu wobthowaju, tam i JeŹuŹa, teho bójŹteho pŹcheńeźneho Źornjatka rjane plody wuroŹtu. Źchtož tebi, mój cžitario, Źa mucźnu a wobceźeźenu duŹchu mēr a poĹoj, ĹylnoŹeć pŹhecziwo hrėcham, ŹmužitoeŹeć a wjeŹeloŹeć w žiwjenju a wumrjeću poŹkiczi, to Źdželi Ĺo tebi wŹcho jeno pŹches JeŹom Khrysta jako teho kŹhižo-waneho. A hdyž junu wot ranja a wjeĹora, wot poĹdnja a poĹnozy wŹchitzy, kofŹiž Ĺu Ĺwoje draŹty wumyli a je wubėlili w tej jehnjecźowej krmwi, pŹchińdu i kŹwalbnymi kŹerluŹchemi taĹ Źpėwajo: „To jehnjio, kiž je Źabite, je doŹtojne wŹacž mōz a bohatŹtowo a mudroŹeć a ĹylnoŹeć a czeŹeć a kraŹnoŹeć a kŹwalbu“ (Źjew. Jan. 5, 12) — potom Ĺo nanajrjeńŹcho dopjelni naŹche ĹnjeŹowe Ĺłowo: „PŹcheńeźne Źorno, hdyž Źemrje, pŹchinjeŹe wjele plodom.“ Haj cži, kiž Ĺu pŹches jehnjecźowu krei pŹchewinyli a Ĺo pŹchėdobyli do Źbōžneje wėcźnoŹeće, Ĺu taž Źrale Ĺnopy tamneho na Golgatha mrėjozeho pŹcheńeźneho Źornjatka.

II. Ale Źchtož naŹch Ĺbōžnik je jowle jako Źakoń Ĺwojeho žiwjenja poŹnaĹ, je teŹ Ĺ nam prajene. „Źchtož Ĺwoje žiwjenje lubuje, tōn budže jo Źhubieć, a Źchtož Ĺwoje žiwjenje na tym Ĺwecze hidži, tōn budže jo Źdzeržecž Ĺ wėcźnemu žiwjenju.“ Źsebicźny cźlowjek, kiž jeno na Ĺebje Ĺameho a Ĺwoje ŹemŹte Źbože myŹli, kiž Źa druhich nicžo wŹŹhe nima, žaneje luboŹeće a žanyĹ woporow, tōn Ĺebi Ĺamemu Źkōncźnje najbōle Źchodži, wōn Ĺam Ĺo wo-kŹudži na najlėpŹŹim naŹhonjenju žiwjenja; taĹki njeŹmėje žaneho praweho pŹhecžela, kiž Ĺo i nim wjeŹeli w dobrých dnjach a i nim plaka w czeŹkich czaŹach. Ale to naj-hōrŹŹhe Źa njeho je: wōn pŹchi tym Ĺwoju duŹchu Źhubi. Wōn je kŹudy w luboŹeći napshecžo Bohu a bližŹchemu a Ĺebi taĹ Ĺam pucž do ŹbōžnoŹeće Źamknje.

Tōn ĹnjeŹ Ĺebi žada, jo Ĺwoje ŹemŹte žiwjenje hidžimy, to rėka, my jo njeŹmėmy Źchonowacž w ĹebicźnoŹeći, ale jo woprowacž. Komu? Temu, wot kotrehož Ĺmy jo do-Źtali a kotremuž ĹluŹŹa, naŹchemu Bohu.

NaŹch Bōh nam polo a ŹkladnoŹeće Ĺ taĹtemu wopro-wanju doŹeć a nadoŹeć wŹchėdnje pŹchipoŹaŹuje. Wuziwoj Ĺwoje mozy a dary, Ĺwōj czaŹ a Ĺwoje kubla Źa druhich, Źa Ĺwoju Ĺwōjbu, Ĺwoje powoĹanje, Ĺwōj lud a wōtźny kraj, to rėka potom: Ĺwoje žiwjenje hidžieć, Ĺwoje žiwjenje woprowacž.

WėŹeće bė w naŹchim ludu hiŹŹeće taĹkich, kotryĹhž heŹĹo rėkaŹhe: „Nicžo Źa mnje, wŹchitto Źa druhich!“ Ale najwjeŹŹi džėl luda tola jeno myŹleŹhe na Ĺwoje wjeŹele a Źbože, taĹ byĹu Ĺwoje kubla a doĹhody a Ĺwoju czeŹeć powyŹcheli. Nėtkole paĹ naŹch Bōh nam i mōžnym hĹoŹom pŹchitwoĹa: Woprujeće wŹchitzy! wy mužojo a mĹodženzy, woprujeće waŹŹhe žiwjenje, a wy žony a Źotry, waŹŹich najlubŹŹich Źa wōtźny kraj! Nje-hladajće wjažy na to maĹe a to Ĺwoje, ale na to wulke a na druhich. PŹchinjeŹe wopory! NjeĹh twoje Ĺwėdom-nje tebi praji, Źchto maŹŹ runje ty woŹebje woprowacž. To dyrbimy nėtk natwuknyć: ŹtawiŹny cźlowjeŹtwa a taĹ teŹ naŹcheho lubowaneho luda Ĺo jeno wot woporow Źežiwja. WŹcho wulke na Ĺwecze Ĺo Źtanje a roŹeće jeno na polu woporliwego duĹha. Hdyž lud žanyĹ woporow kŹmany njeje, tam wōn roŹpada a Źańdže; hdyž nėĹtō

paĹ Ĺwoje žiwjenje a to Ĺwoje hidži a rad wopory pŹchi-njeŹe Źa druhich, tam i teho teŹ bohate poŹohnowanje do-roŹeće. TaĹ dyrbimy prajieć: žadny wopor na Ĺwecze bjeŹ žohnowanja njewoŹtanje, žana luboŹeć Ĺo podarmo njewopokaže.

Njeleži w tutej wėrje Ĺylna mōz, kiž naŹ woŹebje nėtkole w naŹchim wōjnŹim czaŹu troŹŹtuje? Woni won-fach na bitwiŹŹeĹach Ĺo wopruja, jo byĹmy my domach žiwi byli. A Ĺnadž je teŹ tebi hižom jedyn padnyĹ, wo kotrehož twoja wutroba hĹuboĹo žaruje; haj, wėr mi, wōn njeje Ĺo podarmo woprowaĹ, ale i jeho krmė dyrbi nowe žiwjenje wotucžieć. To je drohe Ĺymjo, kiž Ĺo nėtkole Źa naŹ wuŹywa; i njeho dyrbi nowy, kraŹniŹŹi, taĹkich krmawnyĹ woporow hōdny pŹchihod naŹcheho luda wuńeć a naŹtawacž. A to taĹke, jo my Ĺo pŹches tute wopory wuŹwjeĹieć dawamy, a nowe plody we wėrje, luboŹeći a nadžiwi pŹchinjeŹemy. Kōždy padnjeny abo Źranjeny rjeĹ Ĺo tebe wopraŹŹa: „ŹŹy ty mojeho wopora teŹ hōdny a Źwōlniwy, dale taĹ žiwy byĹeć, jo njeŹŹym Ĺo podarmo woprowaĹ Źa tebe a mōj lud?“ W jich myŹlenju dyrbimy my domach dale Źtutkowacž, dale woprowacž, kōždy na Ĺwojim mėŹtanje, we Ĺwojim powoĹanju, jedyn Źa druheho, naŹch czaŹ Źa pŹchihodne kraŹne žnė naŹcheho luda.

Ale tōn ĹnjeŹ myŹli na hiŹŹeće bohate poŹohno-wanje. „Źchtož Ĺwoje žiwjenje na tym Ĺwecze hidži, budže jo Źdzeržecž Ĺ wėcźnemu žiwjenju.“ Źchto wot naŹ njeby nėtk ŹacžumaĹ, jo je tute naŹche ŹemŹte žiwje-nje tola nėŹŹto jara njedoŹpolne, jeno ŹapocžatĹ, nadžiwi a ŹawdawĹ na to, Źchtož po nim pŹchińdže? My wėrimy do wėcźneho žiwjenja! Nicžo naŹ Ĺ temu taĹ derje nje-pŹchihotuje, taž žiwjenje luboŹeće a woporow poĹne. TaĹ mōžuje, taž nėtk, Bōh tym cźlowjekam žadnje prėduje; to je hnaĹa wot Boha, kiž Ĺže naŹ i mozy Ĺ Ĺebi czaĹnyć; derje temu, kiž jeho wucžbu prawje ŹroŹy mi; ale wot naŹ Ĺebi Bōh wėŹeće tehodla junu teŹ wjažy žada; derje potom temu, kiž wobŹteji a kotremuž Ĺu czeŹke wopory nėcžieŹheho czaŹa Ĺlužile Ĺ wėcźnej ŹbōžnoŹeći! A temu poŹohnuj Bōh naŹche wopory!

Źchtož Ĺwoju duŹchu nam'facž Ĺže,
Ju bjeŹ mje Źhubieć budže;
Źchtož moje dla ju Źhubuje,
Tōn Ĺ Bohu ju taĹ wjedže.
Źchtož i kŹhižom Źa mnu njeĹhodži,
NjeĹ' hōdny mojeĹ' ŹbōžnoŹeće.

Źamjeń.

R. we Wj.

KŹheŹećijan we wōjnŹim czaŹu.

Ź wubjerneje knihi:

„Žiwjenje we Ĺwėtle Bōžeho Ĺłowa“,

wot D. Fr. Ahlfelda ŹpiŹaneje,

lubym Źserbam Ĺ natwarjenju podaĹ F.

(Źkōncženje.)

Wōn dyrbi najprjedy wjedžieć, i czeĹo wōjna wukhadža. NaŹch tekŹt rėka: „Njedaj Ĺo Źtemu pŹchewińeć, ale pŹchewiń ty to Źle i dobrym.“ — Źo mamy wōjnu we jejnym byĹeću a Ĺ wjeŹŹchemu džėlu teŹ we jejnym Źčėhwlach Źtemu pŹchiliczić, je bjeŹ dwėla. A temu paĹ teŹ ĹluŹŹa, jo my kōždy podawĹ we jeho korjenju a naŹtaĹu wobĹladujemy. Bō tutym jeho naŹtaĹu wŹchitka wōjna i hrėĹa, i wotpada wot žiweho Boha wukhadža. Hdyž Ĺo

wójna posbėhnje, je s najmjeńšcha jedyn wójnuwjedźazeju dželow Bohu khribjet pschimbrocził a chze swój samstny Bóh bycz. Jedyn je přenju Mójšafowu taflu: „Ty dyrbišch lubowacz Boha, swojeho Knjesa, s zykej wutrobu, s zykej swojej duschu a se wschėmi swojimi mozami“ rostorhnył, a duž rostorhnje so potom ta druha: „Ty dyrbišch swojeho bližšeho lubowacz jako kameho so“ kama wot šebje. Šchtóž so Wótza wjazny njeboji, jeho wjazny nječejeći a njelubuje, šchtóž psched jeho woblicžom wjazny njechodži, w tym wotemreje tež lubosć k bratram. Jako bė Šadam w přenjei hordosći měr s Bohom škamał, dha škama Šain tež měr se swojim bratrom Šabelom a jeho šarasy. — Tola džimny dale nuts do człowšćeje wutroby! Nan wójny je lóždy krocž stary naturšči człowjeł. Tola pschuwšnikow móže wón na došč mēcž, kofsiž so n. psch.: wječziwošč, čješćelafomnosć, nahrabnosć atd. Šsu-li so tele hrėchi na jonym boku smóznawe, potom móže na tym druhim tež ponižny a měr lubowazy wječch k wójnje nufowany bycz, wón dyrbi sa šebje a swojich poddanow swoje dobre prawo šchitowacz. Tajki wječch potom s lóždym šprawnyh šchesczijanow wójnu jako nufnu njespodobnosć wobhladuje. Něšchto lėpsche wona ženje njeje. Wona šteji w rjedže dželenja mandželštwow a prozešom, jeno so je wona tón najšatrašchnišchi prozeš: dofelž so w nim s mjeczom, pólbrom a wolojom prawo wupraja. Tola my wėmy, so wušud tuteho šatrašchneho šuda pschezo derje sa tych njewupaduje, kotrychž m y sa tych prawdosćiwišchich džeržimny. Bože wóczko hlada dale, dnyžli našche, dobywať njeje psched nim pschezo tón prawdosćiwišchi. Šdžež štaj so dwaj ludaj pschehrėšchikoj, bjerje Bóh, je-li trėbne, šnadž tež tón hłubje padnjeny sa kij, so by s nim tón drugi khostať. Se so to štało, wón jara husto drugi kij namafa, so by hordeho dobywarja, kotryž so jako grat w Božej ruzny špóšnacž nochze, ale šebi šamemu čješć dawa, rošbił. Šomnyšće na stareho Napoleona. Wón šam se swojimi Franzowšami njebė niczo lėpschi dnyžli nėmšny wječchojo se swojimi ludami. A tola šu pošleńšchi s jeneje poražki do drugeje pschekhadželi. Bóh khostasche wječchow a ludy sa jich wotpad wot njeho, sa jich šymnu šebicziwošč, nješwėru a rostorchanosć mjes šobu. Jako bė wón to wuwjedł, jako nowe žiwjenje s Boha kaž młoda nalėtna wotnožka we našchim ludu wubiwacz počza, namafa wón tež sa teho hordeho honjerja kij. Wón bėšche šebi w Ruskej lóžymny prut šbėhnył, s kotrymž wón jeho hacž do mošow šbi. — Š tym dha tež hnydom šhonimny, kať šwjaty a wschehomóžny Bóh k wójnam šteji. Wón je Bóh mėra. Bychu-li ludy po jeho šłowje a woli kchodžike a so wot njeho wodžicž dake jako lube džėczi wot swojeho lubeho nana, dha njeby šwėt niczo wo wójnje wjedžał, dha bychu jeho stawišny jednora tfanina Božeje hnady a wėrnosće byke, wobštejaza se šamnyh šwėtknyh nicžow. Ale hrėšchny człowjeł, kiž chze swój samstny Bóh bycz, šapletuje do tuteje wulkeje tfaniny te czorne nicze swojeho pschestupjenja šobu nuts, a k tym škuscha wójna. Bóh ju dopušćeža, dofelž je naš swobodnyh štworik. Šaj, wón ju potom we swojej mudrosći tež k twarbje swojeho kraleštwu trjeba. Wona je jemu s džėla štrjud k šudej a khostanju. Dofelž pať tež pschi wschėm khostanju jeho wótžna wutroba bije, je jemu wójna móžny pomozny šrėdł k šbudženju ludow. We wójnje pschińdu mnošy k póšnacžu swojich hrėchow. We wójnje wufnu mnošy šašo wėricž, so modlicž a Bože woblicžo pntacz. Tež tajny, kofsiž jeno na šebje myšlachy, so se swojeje šymneje šebicznosće ššchabu. Ta šhromadna nufa a to powšchitkowne hubjenštwu tež wutroby tajkich wotemrjuje, kofsiž hewať mamona twjerdže džeržachu jako swojeho Boha. Wótžny kraj šebi mnošy hagle wažicž wufnu, hdyž jón we štrasche widža: Šp pať šu wscho škutki hnadneho Boha, kotryž tež to ške k šbožu swojich džėczi načożicž

wė. Wójna, jako džėczo hrėcha, wostanje tola něšchto ške. My to hišćeže jašnišcho widžimny, džiwamy-li tež na jejne štrachy. —

My šnajemy wschitzny to stare pschikłowo: „Šraj mi, s kim wobkhadžesch, dha chzu čzi prajicž, šchtó šy.“ To płaczi tež wo wójnje. W jejnyh ščėhwoľach widžimny wschudže šmjercž, hłóđ a khorosć.

Wójna, drohota a mór w Božim šłowje pschezo jako šwjastarjo hromadže du. Duž pschėjmy šebi s zykej wutrobu ššonczenje nėćzišćeje žakostneje wójny! Bohužel je našche žiwjenje do wosšebje wójnišch čžafow pschisćko. Na šbėž našcheho luda 1848 ščėhwoľachu 1854, 1859, 1864, 1866 a 1870 wójny, kotrež naš bóle abo mjenje potrijechchu.

Ššoncž, Šesom Šhrnyšće, šėrschta mėra,
Wšchu nufu, wójniške hubjenštwu,
A junu dowjedž našcha mėra
Naš tam do rjenišcheho Šalema,
Šdžež potom wėcznje šbóžni budžemy.

Lubosć k Bohu.

Šłóš: Čžin, Šnježe, so mnu tať, kaž chzesch —

Ša s zykej duschu, wutrobu
Čže lubuju, o Božo!
Šdyž tebe mam, dha njerodžu
Wo šwėtne čžafne šbožo;
Ty šy mi šubko najwšchšche
A žórko wschjeje radošče,
Na tebe štajnje myšlu.

Ty bė mój Bóh wot młodosće
We wješelu a horju;
Móž twoja mój čžokm wodžesche
Šo žohnowanja morju;
Mój wodnyh hnadnje šdžeržať šy,
Ty bėšche pschi mni we nufy,
Mi pomoz s njebja poška.

Ty šy mój Bóh tež nėtkole,
Mój twjerdy hróđ a škała.
Kiž šryje mje a žohnuje,
Mi trošcht a pokoj dawa;
Mje wodny šyčžišch, napowasch
A w nožny čžišche špacž mi dasch,
Wšmi sa to džak a šhwalbu!

Ty šy mój Bóh tež sa tón čžaf,
Kiž chzesch mi hišćeže dodacz,
A moje hrėchi pschezo šaš
Čže twoja hnada wodacz;
Ach, daj po swojej miłosći,
Šdyž junu džėn so nakhili —
Šo čješć čzi w njebju špėwam.

Ty šy mój Bóh tež we šchizju,
Šchtó bracz mi tón trošcht móže?
Mječ wjedžesch mje čžėr čžernjojtju,
Mi kčžėja tola róže.
Wšchať ja tu šbóžnu wėštošč mam,
Šo s horja pošdu k njebješam,
Šdžež mėra palmy wėja.

Ty by mój Bóh; njech se smjerczu
 Eso wschitko mi tu shubi,
 Ja wém, so krónu dostanu,
 Niž Khrysta hnada lubi,
 Schto smjercz a row mje traschicz chze?
 Ja žiwjenje mam hotowe
 Pšches twoju mišocž, Božo!

Duž mój Bóh by a mostanjesch,
 Ja nowju swóji klub stary;
 Ty s wutrobny mi njepšchindžesch,
 Hacz staja so mi mary;
 So by mój Bóh a ja bym twój
 A do wječnosće swojej smój,
 Se moja šbóžna wěra!

F.

Sijalka.

Běšče junu wulki wošebny knjes, kiž mějesche rjanu, wulku sahodru a we njej sahodrnika, kotryž ju wobdžekasche a s najkrašnišchimi kwětkami wudebjesche. Wschitku prózu nałożowasche wón najbóle na tulpony, jurinki (georginy) a róže a běšče žyke hrjadki s tymi kamymi wobgadzał a bebi wulkeje prózy činił, so by swojeho knjesa swjebelik. Šsam stejesche wón druhdy počny radošče pšched tymi rjenje težejazyki kwětkami a wjebelesche so na tón džen, hdžež knjes domoj pšchincž a do sahodry hič chžysche.

Sako bě sahodnik woteschoł, hibachu a khablachu so te pomjenowane kwětki tu a tam, kóžda posběže hlomu tak wyšoko hacž móžno, a wone počachu šheptacž, rěčecž a napošledku so wadžicž.

Róžda mēnjesche, so je najrjenšča a so budže so knjesej najlěpje lubicž. Tuta swada trajesche tóždy. Pšchipóbla na jenej kromje hrjadkow stejesche w niskej trawje a selenym mošchku módra sijalka a sduchowasche pšchi bebi: »Ow, schtó by tež tam na tej rjanej hrjadzy stacž mohł, so by tež mje knjes widžal a mje šnadž wuschčipnył. Šak stara so sahodnik sa moje bohate, wošebne šušodžinki a tak je wudebjuje. Ach, schtó stara so wo wo mnje? Ničto! Šyle bym wopuščzena!«

Šyha padže s jeje módreho woła, šlēborna parla ranščeje rošy, a wošoko bebjje wupšhestrje wona krašny dym derje wšchewjazeho wonjenja.

We wschēm tym stupi knjes se sahodnikom do sahodry.

„Aj, kajte je to wonjenje! To wopravdže moju wutrobu wošchewja! Hdže dha mašch tu kwětku, kotraž tajke wonjenje dawata? Žana druga njemóže byčž, hacž tudy ta rjana težjata tulpona; haj, haj! wona to je, tak krašna na pohladanje. Daj mi jenu, so ju s wutrobje tyknu!“

Sahodnik da jemu tulponu, ale jako bě knjes na nju ponuchal, čžipny ju wot bebjje a stupi na nju.

„Ty by jebał, tulpona! Šordžič so w rjanej pšche, ale šjebasch čžlowjeka, hdžž wot tebje wonjenje docžaka. Ty by šnamjo ludateho čžlowjeka; tež wón hordži so, rěčži wo dobrych škutkach, džerži so šameho sa dobreho a šašlepi druhich; ale tež jeho čžas pšchindže, hdžež jeho tón šknjes njebešow a šemje poniži, dokelž je so šam pomyšchował.“

Nětk stupi wón s jurinzy a pštasche pola njeje dobre wonjenja, ale podarmo. Šylny wětr počža ducž a wotkama jenej hačožku, drugej wjetšch, někotre pak powali žyke.

„Ow, jurinka! Šak rjana šejšch ty we twojej pšche! ale tak škaba by ty! Bjes kolika njemóžesch stacž a hišchče powali čže šylnišchi wěšit. Šsama na so njemóžesch so špuschčecž, a hdže

mašch twoje wonjenje? Čžlowjecže! njerunaj so jurinzy; pštaj šwoju móž pomjetšchicž, so by šam na šwojimaj nohomaj stacž mohł; drusy čže druhdy wopušččža, potom dže so čži šlē, jara šlē, njeišy-li šam stacž namučnył, a pšchezo nješwěčži w žiwjenju škónzo, tež wichory čžasto šylnje na tebje štorakaju!“

Sako knjes s róži pšchindže, rošjašni so jeho woblicžo, pšchetož tudy namaka wón tola wonjenje. Wón chžysche róžu wuschčipnyčž, ale wona jeho do porsta šlē.

„Tež ty, rjana róža, by ludak! Šak krašne je twoje šiščicžo, šak lubošne na pohladanje šu twoje čžerwjenošičkate šopjeschka, ale pak tež šak wótre twoje žahadło, twój škónčojty čžerú! Šchto by tajku šesčž w tebi pštal?! — Čžlowjecže, bječ so na šedžbu, hdžž šebi pšchecžela wušwolisch, w rjanym čžele byšli druhdy žadława dušcha, kotraž čže do nješboža pšchinješe! — Šle hdže pak je nětk moja kwětk, kiž tak lubošnje wonja?“

Dokho njetrajesche, namaka ju knjes, wuschčipny ju a tykny ju s wutrobje a džesche:

„Šój, pój na šwětko, maša lubošna; ty mašch nište, njeduščne měštno, ale wot nětka dnybja čže na mojej wutrobje widžecž wšchitzy, kiž šu wošoko mje!“

Šordy drje so šhwilu hordži a šda so wyšoki, ale bórny, bórny špóšnaja jeho ludžo, a wón padnje; ale tón, kotryž je ponižny a w potajnym dobre čžini, tón njewoštanje pšchezo w potajnosčži, jeho dobre škutki šhwala jeho; ludžo jeho dobru wutrobu špóšnaja, jeho lubuja a čžesčža a škónčnje pomyšchi jeho Bóh šam w njebešach!

Wšhelake s bliska a s daloka.

* „Wojerowšte Nowiny“ pišaja, so je so njedželu wječor na wječornym njeby džitwne šnamjo šjewiko, mjenujzy tón pišmik F — přeni pišmik němskeho šłowa „Frieden“. Wěšo so to wuškladuje na to, so budže bórny mēr. Pšchecž by było, so bychu čži wuškladowarjo prawje měli.

* Dokelž je so w pošlednim čžaku wjele poštnych pošytkow na jatych we Šranzowškej šhubiko a dokelž je pola naš tež žyropa žadna, so radži, jatym radšcho pjenješy pošlacž, kotrež tam wěšče dóndu a sa kotrež móhli šebi jecži we Šranzowškej žyrobu šupicž, kotraž je tam lóžo dostacž hacž pola naš.

* Žony jako rjadowarški na želešnicach so po wufaju pruškeho želešniškeho ministra s Breitenbach nětko tež do šklužby staja.

* Tež we wutrajju dopomnja so na našchu wójnstu nušu. Še wschēch škónzow šwěta šu dary sa čžerwjeny šichž pšchischke a tež rjane dary, tak s Lima (Šperu) 36 000 hr., se Čhile nimale 60 000 hr. Šak šu našchi krajenjo we wutrajju pšched šrótkim šašo hromadže 150 000 hr. pošpjery poššli.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tež we wschēch pšchedawaršnych „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Ša šchtwórcžlěta płacži wón 40 pj., jenotliwe čžiška so sa 4 pj. pšchedawaju.

Zamolwity redaktor: J. Gólč.

Čiščer a nakladnik: M. Šmolef.